

Callahan Ruiz, bloc EL BIBLIONAUTA, 3 de febrer del 2017

NENS DE LLET

Damià Barera és un artesà d'un tipus de conte no massa habitual actualment, allunyat del concepte clàssic que molts tenim al cap, i que neix de les entranyes humanes, de la seva inspecció i reordenació. Són creacions totalment despullades de complexos i prejudicis que ens conviden a gronxar-nos en una deliciosa oscil·lació entre el detall més pertorbador i el fet més entranyable. És ben bé com si els personatges de *Freaks*, el magnífic film de **Tod Browning**, s'asseguessin amb nosaltres a la vora del foc per explicar-nos estranyes i fantàstiques vivències personals del tot colpidores. Doncs escoltem-los! Llegim-los!

Nens de llet, sisè llibre de contes de **Damià Bardera**, filòsof i prolífic escriptor disfressat de professor, ens parla de l'absència d'alguna cosa, de l'orfanat de la condició humana, i com és possible, malgrat això, (sobre)viure feliçment. **Són, la majoria dels seus protagonistes, nens mutilats físicament o emocionalment, embolcallats d'una nihilista i mordaç naturalitat que ja és element indissociable de l'imaginari de l'autor.** Més enllà d'allò grotesc o anormal que els caracteritza, s'erigeixen com una mena d'antiherois que superen, a la seva manera, limitacions congènites o adquirides per assolir la seva pròpia felicitat. I per fer-ho, a més, Bardera no se n'està de regirar contes i llegendes clàssiques amb certa voluntat paròdica, amb mala llet; la caputxeta, la ventafocs, la noia de la corba... Amb aquests personatges tan peculiars i les seves vivències, se'ns desmunta la lògica natural de les coses per, a partir del fet absurd i surrealista, replantejar-nos tant les nostres pròpies conductes morals com el significat de la felicitat individual. I no hauria de ser una mica això, de fet, el viatge de la nostra vida?

En definitiva, una obra breu en allò material, de cent pàgines i escaig, però amb tanta profunditat i reflexió entre les seves paraules que **un cop ja ets ostatge de la seva lectura, és impossible no aturar-te a rellegir i repensar tot allò que estàs assimilant**. Per acabar-ho d'adobar, molts relats resten oberts, com suspesos en una idea, en un estat d'ànim, o en un record, on el lector ha d'acabar de dir la seva, de tancar-lo. Si s'atreveix, és clar. Poques obres aconseguen segrestar-te d'aquesta manera, implicar-te a aquest nivell, fet que converteix els *Nens de llet* de **Damià Bardera** en una obra extremadament moderna, existencialment imprescindible, prologada, a més, pel recent **Premi Ictineu 2016**, l'inefable **Antoni Munné-Jordà**. D'obligada lectura.